

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4206/2019
28.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Вукица Мидоровић, адвокат из ..., против туженог НИС а.д. Нови Сад, ради поништаја решења о отказу, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 725/19 од 28.08.2019. године, у седници одржаној 28.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 725/19 од 28.08.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди П1 37/18 од 03.12.2018. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи, као незаконито, решење туженог о отказу уговора о раду од 23.03.2018. године, којим је тужиоцу отказано решење о распореду на послове и радне задатке и одређивању стартног основа од 10.05.1983. године, уговор о раду од 11.07.2002. године, 01.06.2006. године и од 01.04.2016. године, те да суд обавезе туженог да тужиоца врати на рад и са њим закључи уговор о раду који одговара његовој стручној спреми и радним способностима, као и у делу да суд обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове поступка.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 725/19 од 28.08.2019. године, преиначио првостепену пресуду тако што је поништио, као незаконито, решење туженог од 23.03.2018. године, којим је тужиоцу отказано решење о распореду на послове и радне задатке и одређивању стартног основа од 10.05.1983. године, уговор о раду од 11.07.2002. године, 01.06.2006. године и 01.04.2016. године, те је обавезао туженог да тужиоца врати на рад и да му накнади трошкове поступка у износу од 103.500,00 динара. Одбијена је жалба и потврђена првостепена пресуда у делу којим је одбијен захтев тужиоца да суд обавезе туженог да са тужиоцем закључи уговор о раду који одговара његовој стручној спреми и радним способностима.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је одговорио на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а наводе ревизије којима се, у суштини, указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, овај суд није ценио, јер ова битна повреда одредба парничног поступка не може бити ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог од 10.05.1983. године до 30.03.2018. године, када му је радни однос престао на основу оспореног решења туженог од 23.03.2018. године. Доношењу оспореног решења претходило је писано упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, које је тужени доставио тужиоцу и из ког произлази да је отказни разлог непоштовање радне дисциплине, с позивом на одредбу члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, у вези са чланом 18. став 4. тачке 5. и 6. Уговора о раду, члан 66. и 69. Колективног уговора туженог и кодекс пословне етике туженог. Ово из разлога, јер је 21.01.2018. године, након примопредаје смене на паркингу изван ограде која означава радни простор код туженог, у превозном средству власништво трећег лица ангажованом од стране туженог ради организованог превоза запослених, дошло до свађе и физичког контакта између запослених – тужиоца и ББ, кога је тужилац физички напао, вређао га и претио му.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, усвојен је тужбени захтев и поништено оспорено решење туженог од 23.03.2018. године, и обавезан тужени да тужиоца врати на рад, оцењујући да понашање тужиоца које му се ставља на терет не представља повреду радне дисциплине, већ евентуално може представљати кршење јавног реда и мира у јавном превозу.

Становиште суда у ревизијом побијаној одлуци је правилно.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05, 75/14), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Акtima послодавца – чланом 18. став 4. тачка 5., под тачком г) и тачком 6. Уговора о раду од 01.04.2016. године, те чланом 66. и 69. Колективног уговора туженог и кодексом пословне етике туженог прописана су правила понашања запослених код туженог, између осталог, и да не могу се служити претњама, застрашивањем или

насиљем на послу, да се не могу понашати према другима агресивно, претећи, злобно или увредљиво.

Имајући у виду наведено, и по схватању Врховног касационог суда, правилна примена материјалног права указује да у конкретном случају није испуњен захтев легалитета – предвидивости повреде радне дисциплине која се тужиоцу ставља на терет, па је тужбени захтев основан.

У конкретном случају, нема места примени отказног разлога који је применио тужени, обзиром да опис повреде радне дисциплине, наведен у решењу о отказу, није садржан у општем акту туженог као понашање које представља отказни разлог. Наиме, код несумњиве чињенице да се спорни догађај десио ван радног времена и радног простора туженог, без ометања радног процеса, у возилу трећег лица намењеном за организовани јавни превоз запослених, произлази да се понашање тужиоца не може ценити са аспекта понашања испољеног у вези са радом и радном дисциплином прописаном актом туженог.

Без значаја су наводи ревизије којима се понашање тужиоца оправдано оцењује као непримерено, али код чињенице о времену и месту испољеног понашања није испуњен услов легалитета као неопходан услов одговорности починиоца који мора да има свест о противправном понашању у виду кршења радне дисциплине на радном месту, и да свесно пристаје на правну последицу – престанак радног односа, што у конкретном није случај.

Имајући у виду да у спору ради оцене законитости отказа уговора о раду суд испитује само разлоге за отказ који су наведени у оспореном решењу, то је правилно поништено оспорено решење као незаконито и применом члана 191. став 1. Закона о раду, тужени обавезан да тужиоца врати на рад.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужиоцу не припадају трошкови одговора на ревизију, јер исти у смислу члана 154. ЗПП, нису били нужни за вођење парнице, због чега је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**